

V. Διατάξεις - Γνωμοδοτήσεις

Συκοφαντική δυσφήμιση

ΔιατΕισΕφΑθ 174/2013

Διατάξεις: άρθρα 362, 363 ΠΚ, 47, 48 ΚΠΔ

Στοιχειοθέτηση αδικήματος συκοφαντικής δυσφήμισης, Προσφυγή κατά διάταξης Εισαγγελέα Πλημμελειοδικών απορριπτικής της έγκλησης

Γίνεται εν μέρει δεκτή η προσφυγή του εγκαλούντος κατά της διάταξης του Εισαγγελέα Πλημμελειοδικών με την οποία απορρίφθηκε η έγκλησή του και παραγγέλλεται ο Εισαγγελέας να ασκήσει ποινική δίωξη κατά του εγκαλουμένου για την πράξη της συκοφαντικής δυσφήμισης. Συγκεκριμένα, προέκυψε ότι ο εγκαλούμενος ενήργησε εσκεμμένα, δηλώνοντας ως κλαπέισα την επίδικη επιταγή, εν γνώσει του ότι αυτή δεν είχε κλαπεί, αλλά και ότι μετά το χρόνο διάπραξης της κλοπής είχε παραδοθεί νόμιμα στον εγκαλούντα. Ο τελευταίος δε, καίτοι ήταν νόμιμος κάτοχος, «φωτογραφιζόταν» κατόπιν της ως άνω δηλώσεως με την εμφάνιση της επιταγής προς πληρωμή ως πρόσωπο ενεχόμενο στην κλοπή. Εξάλλου, η εκ των υστέρων πληρωμή της επίδικης επιταγής εκ μέρους του εγκαλουμένου δεν αναιρεί τα παραπάνω, δεδομένου ότι αυτή έλαβε χώρα μετά την έκδοση διαταγής πληρωμής σε βάρος του. Το γεγονός επίσης ότι δεν κατονομάστηκε εκ μέρους του εγκαλουμένου ουδώς αναιρεί την εκ μέρους τούτου διάπραξη της πράξης της συκοφαντικής δυσφήμισης σε βάρος του, αφού αυτός μπορούσε εύκολα να εντοπιστεί. Πράγματι ο εγκαλών ήταν το πρόσωπο που είχε παραλάβει από αυτόν, ως εκδότη της, την επιταγή, σύμφωνα δε με την ως άνω δήλωση, αυτή είχε κλαπεί από τη δική του κατοχή. Αυτό είχε ως συνέπεια να αποδίδεται μομφή για συγκεκριμένη απαξιώτικη συμπεριφορά στο πρόσωπο του εγκαλουμένου, που ήταν ο άμεσος παραλήπτης της επιταγής, τον οποίο ως εκ τούτου ταυτοποιούσε ως προσωπικότητα και τον εξετασθείσα κατά λογική και αντικειμενική κρίση, έχοντας πρόθεση να θίξει την τιμή και την υπόληψή του.

Αφού λάβαμε υπόψη: α) την υπ' αριθ. 82/28.6.2013 προσφυγή του Ι.Γ., κατοίκου Εκάλης Αττικής, οδός ..., κατά της υπ' αριθ. ΕΓ142-13/208/21Δ-13 Διάταξης του Εισαγγελέα Πλημμελειοδικών Αθηνών, με την οποία απορρίφθηκε, κατ' άρθρο 47 ΚΠΔ, η από 17.2.2011 έγκλησή του σε βάρος του Δ.Κ., κατοίκου Νέου Ψυχικού Αττικής, οδός ... και οποιουδήποτε συμμετόχου του για την πράξη της συκοφαντικής δυσφήμισης (άρθρα 362-363 ΠΚ) και β) το άρθρο 48 ΚΠΔ, εκθέτουμε τα ακόλουθα:

Σύμφωνα με τη διάταξη των παρ. 1, 2 και 3 του άρθρου 48 ΚΠΔ, όπως αντικ. με το άρθρο 28 παρ. 4 του Ν 4055/2012, «1. Ο εγκαλών μέσα σε αποκλειστική προθεσμία τριών (3) μηνών από την έκδοση της διάταξης κατά τις παρ. 1 και 2

του προηγούμενου άρθρου, μπορεί να προσφύγει κατά αυτής στον αρμόδιο εισαγγελέα εφετών. Η προθεσμία δεν παρεκτείνεται για κανένα λόγο. Για την προσφυγή συντάσσεται έκθεση από τον γραμματέα της εισαγγελίας που εξέδωσε την προσβαλλόμενη διάταξη. 2. Ο προσφεύγων υποχρεούται να καταθέσει παράβολο υπέρ του Δημοσίου ποσού τριακοσίων (300) ευρώ, το οποίο επισυνάπτεται στην έκθεση που συντάσσει ο πιο πάνω γραμματέας ... 3. Αν ο εισαγγελέας εφετών δεχθεί την προσφυγή παραγγέλλει είτε τη διενέργεια προκαταρκτικής εξέτασης αν πρόκειται για κακούργημα για το οποίο δεν έχει ήδη διενεργηθεί είτε την άσκηση ποινικής δίωξης στις λοιπές περιπτώσεις και διατάσσει την επιστροφή του παραβόλου στον καταθέσαντα αυτό». Μετά την τροποποίηση του άρθρου 47 παρ. 1 ΚΠΔ με την παρ. 2 του άρθρου 28 του Ν 4055/2012, η εκδιδόμενη από τον Εισαγγελέα Πλημμελειοδικών διάταξη απορριπτική της εγκλήσεως δεν επιδίδεται πλέον στον εγκαλούντα και αυτός οφείλει να μεριμνά για να λάβει γνώση αυτής (βλ. αιτιολογική έκθεση επί του νομοσχεδίου του ως άνω νόμου, σελ. 10) ώστε να ασκήσει, εάν επιθυμεί, προσφυγή στον αρμόδιο Εισαγγελέα Εφετών. Η προθεσμία για την προσφυγή ορίζεται σε τρεις μήνες από την έκδοση της διάταξης, αφού δεν προβλέπεται επίδοση αυτής. Με την τροποποίηση δε του άρθρου 48 ΚΠΔ, με την παρ. 4 του άρθρου 28 του Ν 4055/2012, επήλθαν διαφοροποιήσεις σε σχέση με το μέχρι τότε ισχύον καθεστώς και ορίστηκε: 1) Ότι για την προσφυγή συντάσσεται έκθεση μόνο από τον γραμματέα της εισαγγελίας που εξέδωσε την προσβαλλόμενη διάταξη, 2) Ότι ο προσφεύγων υποχρεούται να καταθέσει παράβολο υπέρ του Δημοσίου ποσού τριακοσίων (300) ευρώ, το οποίο επισυνάπτεται στην έκθεση που συντάσσει ο άνω γραμματέας και 3) Ότι σε περίπτωση μη κατάθεσης του παραβόλου, η προσφυγή απορρίπτεται ως απαράδεκτη από τον εισαγγελέα εφετών (βλ. αιτιολογική έκθεση ως άνω).

Στην προκειμένη περίπτωση, η προσβαλλόμενη διάταξη του Εισαγγελέα Πλημμελειοδικών Αθηνών εκδόθηκε στις 5.4.2013 (βλ. βεβαίωση του ως άνω Εισαγγελέα στο διαβιβαστικό της προσφυγής έγγραφό του προς εμάς). Η δε κατ' αυτής προσφυγή προς τον αρμόδιο Εισαγγελέα Εφετών Αθηνών ασκήθηκε στις 28.6.2013, με δήλωση του Π.Π. νομίμως εξουσιοδοτηθέντος προς τούτο πληρεξουσίου δικηγόρου του προσφεύγοντα, κατόπιν της από 27.6.2013 νομότυπης εξουσιοδότησης του τελευταίου προς αυτόν, ενώπιον της αρμόδιας Γραμματέως της Εισαγγελίας Πλημμελειοδικών Αθηνών, για την οποία συντάχθηκε η υπ' αριθ. 82/2013 σχετική έκθεση, στην οποία επισυνάφθηκε και το σχετικό παράβολο ποσού 300 ευρώ (βλ. το υπ' αριθ. 13585353/28.6.2013 διπλότυπο εισπραχίας της ΔΟΥ ΙΓ (ΙΓ-ΙΘ-ΚΓ) Αθηνών ποσού 300 ευρώ). Με την εν λόγω προσφυγή ο ανωτέρω παραπονεύεται ότι δεν έγινε ορθή εκτίμηση και ορθή νομική αξιολόγηση των εκτιθεμένων στην έγκλησή του πραγματικών περιστατικών με συνέπεια να απορριφθεί αυτή ως μη στηριζόμενη στο νόμο. Ζητεί δε την έκδοση διάταξής μας προς τον αρμόδιο πιο πάνω Εισαγγελέα να ασκήσει τη δέουσα ποινική δίωξη για τους λόγους που αναφέρει στην προσφυγή του. Συνεπώς εμπρόθεσμα και νομότυπα κατά τους όρους του άρθρου 48 ΚΠΔ κρίνεται η ασκηθείσα προσφυγή και πρέπει να εξετασθεί περαιτέρω κατ' ουσία.

Στα άρθρα 362 και 363 ΠΚ ορίζεται ότι όποιος με οποιονδήποτε τρόπο ενώπιον τρίτου ισχυρίζεται ή διαδίδει για κάποιον άλλο γεγονός που μπορεί να βλάψει την τιμή ή την υπόληψή του, διαπράττει το έγκλημα της δυσφημίσεως και, αν το γεγονός αυτό είναι ψευδές και ο υπαίτιος γνώριζε ότι τούτο είναι ψευδές, τότε διαπράττεται το έγκλημα της συκοφαντικής δυσφημίσεως. Επομένως, από το συνδυασμό των διατάξεων των άρθρων 362 και 363 του ΠΚ συνάγεται ότι για τη στοιχειοθέτηση του εγκλήματος της συκοφαντικής δυσφήμισης απαιτείται: α) ισχυρισμός ή διάδοση ενώπιον τρίτου για κάποιον άλλο γεγονότος που θα μπορούσε να βλάψει την τιμή ή την υπόληψη του τελευταίου, ακόμη και με τη μορφή υποψίας ή υπαινιγμού, όταν δύναται να αναγνωριστεί ορισμένο πρόσωπο. Δηλαδή ο ισχυρισμός, ήτοι η ανακοίνωση της πεποίθησης, μπορεί να γίνει κατά τρόπο είτε ρητό είτε συμπερασματικό ή και με παράλειψη, ή με τη θέση ερωτήσεως, ή ευθέως, ή ως συμπέρασμα από ορισμένα στοιχεία που ο ισχυριζόμενος γνωρίζει ή διατείνεται ότι γνωρίζει. Ακόμη και η, με επιφυλάξεις, έκφραση, όπως και η απλή έκφραση υποψίας, μπορεί να αποτελέσουν δυσφημιστικό ισχυρισμό (βλ. *Βαβαρέτου*, Ποινικός Κώδικας, άρθρο 362, *Αθ. Κονταξή*, Ποινικός Κώδικας, τόμος Β', έκδοση 1991, σελ. 2346 και εκεί παραπομπές στη θεωρία και νομολογία, βλ. και ΑΠ 802/2007 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ), β) το γεγονός αυτό να είναι ψευδές και γ) εκείνος που ισχυρίστηκε ή διέδωσε το ψευδές γεγονός να προέβη ηθελημένα στην ενέργεια αυτή και να τελούσε εν γνώσει της αναλήθειάς του και της δυνατότητάς του να βλάψει την τιμή ή την υπόληψη του άλλου. Ως γεγονός νοείται κάθε συγκεκριμένο περιστατικό του εξωτερικού κόσμου που ανάγεται στο παρελθόν ή το παρόν, υποπίπτει στις αισθήσεις και είναι δεκτικό αποδείξεως, καθώς και κάθε συγκεκριμένη σχέση ή συμπεριφορά, αναφερόμενη στο παρελθόν ή το παρόν, που υποπίπτει στις αισθήσεις και αντικείται στην ηθική και την ευπρέπεια. Δεν αποκλείεται στην έννοια του γεγονότος να υπαχθούν η έκφραση γνώμης ή αξιολογικής κρίσης και χαρακτηρισμοί, όταν αμέσως ή εμμέσως υποκρύπτονται συμβάντα και αντικειμενικά εκδηλωτικά στοιχεία, τα οποία, στη συγκεκριμένη περίπτωση, συνιστούν προσβολή της προσωπικότητας. (βλ. *Αθ. Κονταξή*, ό.π., ΑΠ 1050/2012, 359/2012, 2680/2008, 1023/2009, 964/2010, ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ). Αντικείμενο προσβολής είναι η τιμή και η υπόληψη του φυσικού προσώπου. «Τιμή» δε είναι το αγαθό όνομα, η εκτίμηση που απολαμβάνει το άτομο στην κοινωνία, με βάση την ηθική αξία που έχει συνεπεία εκπληρώσεως απ' αυτό των ηθικών και νομικών κανόνων, ενώ «υπόληψη» είναι το αγαθό όνομα, η εκτίμηση που απολαμβάνει το άτομο στην κοινωνία με βάση την κοινωνική αξία του συνεπεία των ιδιοτήτων και ικανοτήτων που έχει για την εκπλήρωση των ιδιαιτέρων κοινωνικών του έργων ή του επαγγέλματός του (ΑΠ 486/2011 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ). Ο νόμος θεωρεί ως προστατευόμενο αγαθό την τιμή ή την υπόληψη του προσώπου, το οποίο είναι μέλος μιας οργανωμένης κοινωνίας και κινείται στα πλαίσια της συναλλακτικής ευθύτητας. Η τιμή του προσώπου θεμελιώνεται επί της ηθικής αξίας, η οποία πηγή έχει την ατομικότητα και εκδηλώνεται με πράξεις ή παραλείψεις. Έτσι στο έγκλημα της συκοφαντικής δυσφήμισης, η συμπεριφορά του υπαίτιου που εκδηλώνεται με τον παραπάνω τρόπο, μπορεί να βλάψει την εκτίμηση του προσβαλλόμενου από τους άλλους, γιατί με αυτή ο υπαίτιος παρέχει σε τρίτους στηρίγματα, με την αναφορά γεγονότων, στα οποία αυτοί θα στηρίξουν τη δική τους αρνητική κρίση για το πρόσωπο του προσβαλλόμενου (ΑΠ 1238/1985, ΕφΑΘ 2109/1998, ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ). Η μη προσήκουσα συμπεριφορά

τότε μόνο μπορεί να στοιχειοθετήσει την έννοια της προσβολής της τιμής ή υπολήψεως άλλου προσώπου, όταν απ' αυτή παράγεται εξωτερικώς η εντύπωση καταφρονήσεως του προσώπου προς το οποίο απευθύνεται (βλ. *Ν. Χωραφά*, Ειδ. Ποιν. Δίκαιον, τόμος Α', 1945, σελ. 139, σημ. 11, *Καρανίκα*, Εγχ. Ποιν. Δικαίου τόμος Γ', τόμος Α', 1962, σελ. 260-261). Έτσι, έχει κριθεί ότι δεν έχει σημασία τι σκεπτόταν ή τι ήθελε να σκεφθεί αυτός που κατά τα ανωτέρω εξωτερικεύει τις κρίσεις του, αλλά σημασία έχει για τη στοιχειοθέτηση της προσβολής της τιμής άλλου, πώς μπορεί κατ' αντικειμενική κρίση να σημασιολογηθεί και εκτιμηθεί στη συνέχεια το περιεχόμενο της εξωτερικεύσεως του φρονήματος του ομιλούντος, που κατά τα παραπάνω έλαβε χώρα (βλ. *Αθ. Κονταξή*, ό.π., σελ. 2328, με περαιτέρω παραπομπές σε θεωρία και νομολογία). Ο καθορισμός του προσώπου στο οποίο αφορά η συκοφαντική ανακοίνωση δεν είναι απαραίτητο να γίνεται ονομαστικά, αλλά αρκεί να γίνεται κατά τέτοιο τρόπο, ώστε να μπορεί να αναγνωριστεί αναμφισβήτητα το πρόσωπο αυτό, έστω και από περιορισμένο αριθμό προσώπων (: ο παθών μπορεί είτε να κατονομάζεται ρητώς είτε να περιγράφεται κατά τέτοιο τρόπο ώστε να εξαχθεί η ταυτότητά του, αρκεί, δηλαδή, ότι αυτός καταδηλούται με οποιονδήποτε χαρακτηρισμό ή τρόπο, αλλά με βάση αντικειμενικό κριτήριο βλ. *Αθ. Κονταξή*, ό.π., σελ. 2329 και 2354). Στη συκοφαντική δυσφήμιση επομένως ο «άλλος» (προσβαλλόμενος) είναι δυνατόν είτε να αναφέρεται από το δράστη ονομαστικά, είτε να προκύπτει με βεβαιότητα η ταυτότητά του με τη μετάδοση στοιχείων επαρκών, κατ' αντικειμενική κρίση, για τον προσδιορισμό και την εξατομίκευσή του (ΑΠ 1830/2011, 1095/2010, 1021/1995, ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ, ΑΠ 1085/79 ΠοινΧρ Α', 160, ΑΠ 6/1978 ΠοινΧρ ΚΗ', 393). Για την υποκειμενική θεμελίωση του εγκλήματος αυτού, απαιτείται άμεσος δόλος συνιστάμενος στην ηθελημένη ενέργεια του ισχυρισμού ή της διάδοσης ενώπιον τρίτου, του ψευδούς γεγονότος, εν γνώσει του δράστη ότι αυτό είναι ψευδές και δύναται να βλάψει την τιμή και την υπόληψη του άλλου. Δεν αρκεί ο απλός ή ο ενδεχόμενος δόλος (ΑΠ 1050/2012 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ). Το αποτέλεσμα της δυσφήμισης έγκειται σε διακινδύνευση και όχι σε προσβολή του έννομου αγαθού της τιμής. Πρόκειται δηλαδή για έγκλημα διακινδύνευσης της εξωτερικής τιμής (άλλωστε ρητά αναφέρει η διάταξη [άρθρο 362] «που μπορεί να βλάψει...») που είναι μια γνώμη, —που είναι και η ορθότερη, ως εκ της διατυπώσεως της διατάξεως «που μπορεί»— αφηρημένης διακινδύνευσης (βλ. σε *Σπινέλλη*, Ποινικό Δίκαιο - Ειδικό Μέρος - Εγκλήματα κατά της τιμής, εκδ Β', σελ. 56), ώστε δεν απαιτείται να εξετάζεται από το δικαστή αν *in concreto* υπήρξε κίνδυνος, αλλά αν το γεγονός δύναται γενικά και αφηρημένα να βλάψει την τιμή και την υπόληψη (βλ. *Αθ. Κονταξή*, ό.π., σελ. 2344, όπου και περαιτέρω παραπομπές σε θεωρία και νομολογία), κατ' άλλη δε γνώμη, συγκεκριμένης (*Μπουρόπουλος*, Ερμηνεία Ποινικού Κώδικος, τομ. Β', σελ. 665). Το γεγονός πρέπει να είναι πρόσφορο (κατάλληλο, επιτήδαιο) κατ' αντικειμενική κρίση (την κοινή αντίληψη) να βλάψει την τιμή ή την υπόληψη του άλλου, δεν απαιτείται δε και να επέλθει *in concreto* βλάβη της τιμής ή της υπόληψης (ΑΠ 2680/2008, 1023/2009, 964/2010, ό.π., βλ. *Χωραφά*, Ποινικόν Δίκαιον, 1978, σελ. 272). Κατά τον *Ανδρουλάκη* (βλ. Γενικό Μέρος, τόμος Β', 1985, σελ. 186) πρόκειται για έγκλημα «αφηρημένης-συγκεκριμένης διακινδυνεύσεως» γιατί η δυνατότητα βλάβης δεν οφείλεται ευθέως στην εγκληματική συμπεριφορά αλλά γιατί η επικινδυνότητα του γεγονότος ερευνάται καθ' εαυτή, ήτοι γενικώς (ενόψει πάντοτε και των συγκεκριμένων συνθηκών του κοι-

ωνομικού περιγύρου στον οποίο διατυπώθηκε ο ισχυρισμός ή η διάδοση) κατ' αφαίρεση της δυνατότητας ή μη τρώσεως της τιμής ή υπολήψεως του συγκεκριμένου ατόμου, κατά του οποίου στρέφεται ο δράστης.

Στην προκειμένη περίπτωση, ο προσφεύγων με την υπό κρίση έγκλησή του, ιστορεί ότι ο εγκαλούμενος Δ.Κ., νόμιμος εκπρόσωπος της μονοπρόσωπης εταιρίας περιορισμένης ευθύνης με την επωνυμία «...» - Εμπόριο Ειδών Υγιεινής Πλακίδια και Έπιπλα Κουζίνας που εδρεύει στο Νέο Ψυχικό Αττικής, στην οποία αυτός (προσφεύγων) είχε εκμισθώσει ένα ακίνητο (κατάστημα - γραφεία), κυριότητας, νομής και κατοχής του, κείμενο στο Χαλάνδρι Αττικής επί της ..., ισχυρίστηκε, σε χρόνο κείμενο μετά την 1.12.2009, με τη συνεργασία τραπεζικού υπαλλήλου της MARFIN EGNATIA BANK (Κατάστημα Ψυχικού), ενώπιον τρίτων –των υπαλλήλων της πληρώτριας τράπεζας MARFIN EGNATIA BANK αλλά και των υπαλλήλων της ALPHA BANK (με την οποία ο προσφεύγων συνεργαζόταν και στην οποία είχε εμφανίσει στις 17.1.2011 προς πληρωμή την υπ' αριθ. ... επιταγή, εκδόσεως της ως άνω μονοπρόσωπης ΕΠΕ, διά του εγκαλουμένου ως εκπροσώπου της, ποσού 36.000 ευρώ) καθώς και των υπαλλήλων του Δ.Η.Σ.Σ.Ε., – υποβάλλοντας σχετική δήλωση ανάκλησης της εντολής για πληρωμή της ως άνω επιταγής λόγω κλοπής, εν γνώσει του ψευδώς ότι η επιταγή αυτή είχε κλαπεί. Ότι το γεγονός αυτό ήταν ψευδές και συκοφαντικό, αφού ο ως άνω εγκαλούμενος γνώριζε ότι ο ίδιος είχε παραδώσει την εν λόγω επιταγή σ' εκείνον (εγκαλούντα) σε υλοποίηση ειδικότερων συμφωνιών τους στο πλαίσιο της λειτουργίας της μισθωτικής σχέσης που συνέδεε τον τελευταίο και την υπ' αυτού εκπροσωπούμενη ΕΠΕ, με συνέπεια ο προσφεύγων, καίτοι ήταν ο νόμιμος κομιστής της παραπάνω επιταγής, με νόμιμη οπισθογράφηση εκ μέρους του εγκαλουμένου υπό την ως άνω ιδιότητά του, να εμφανίζεται ότι παρουσίασε προς είσπραξη κλεμμένη επιταγή, γεγονός που μπορούσε να βλάψει την τιμή και την υπόληψή του, ως ατόμου και ως επιχειρηματία εμπορίας αυτοκινήτων με ευρύ κύκλο συναλλαγών.

Από την προκαταρκτική εξέταση που διενεργήθηκε και ειδικότερα, από τις καταθέσεις των μαρτύρων, το υπόμνημα του εγκαλουμένου, τα έγγραφα της δικογραφίας, τις ανωμοτί εξηγήσεις και το υπόμνημα του εγκαλουμένου Δ.Κ., σε συνδυασμό με όσα στην υπό κρίση προσφυγή αναφέρονται, προέκυψαν τα ακόλουθα:

Ο εγκαλούμενος Δ.Κ., ήταν νόμιμος εκπρόσωπος της μονοπρόσωπης εταιρίας περιορισμένης ευθύνης με την επωνυμία «...» - Εμπόριο Ειδών Υγιεινής Πλακίδια και Έπιπλα Κουζίνας, η οποία είχε την έδρα της στο Νέο Ψυχικό Αττικής, επί της οδού ... Με τα από 1.9.2007, 10.10.2007 και 1.12.2009 ιδιωτικά συμφωνητικά μίσθωσης και τροποποίησης ιδιωτικού συμφωνητικού μίσθωσης, τα οποία υπογράφηκαν μεταξύ αφ' ενός του προσφεύγοντα, ως εκμισθωτή και αφ' ετέρου του ως άνω εγκαλουμένου, ο οποίος ενεργούσε για λογαριασμό της παραπάνω εταιρίας, ως νόμιμος εκπρόσωπος αυτής, αλλά και ατομικά, ως εγγυητής της μισθώσεως, συμφωνήθηκε η μίσθωση στην εν λόγω εταιρία ενός ακινήτου (κατάστημα - γραφεία) προκειμένου να χρησιμοποιηθεί αποκλειστικά για την άσκηση της εμπορικής της δραστηριότητας. Το ακίνητο αυτό, κείμενο στο Χαλάνδρι Αττικής, επί της ..., ανήκε στην κυριότητα, νομή και κατοχή του εγκαλουμένου και αποτελείτο από ισόγειο εμβαδού 147 τ.μ. και πατάρι εμβαδού 50 τ.μ. Στα παραπάνω συμφωνητικά συμφωνήθηκε ρητά ότι ο εγκαλούμενος διαχειριστής της μονοπρόσωπης εταιρίας περιορισμένης ευθύνης, ο οποίος συμβλήθηκε και ατομικώς ως αυτοφειλέτης, ευθυνόταν εις ολόκληρο και εξ αδιαίρετου με τη μισθώτρια για την καταβολή του μισθώματος και την τήρηση όλων των λοιπών εκ του μισθωτηρίου υποχρεώσεων, παραιτούμενος από την ένσταση

της διζήσεως και όλες τις συναφείς σχετικές ενστάσεις. Η διάρκεια της μίσθωσης συνομολογήθηκε για εννέα (9) χρόνια, αρχομένη την 1.9.2007 και λήγουσα την 31.8.2016. Το ύψος του μηνιαίου μισθώματος καθορίστηκε για το πρώτο μισθωτικό έτος (από 1.9.2007 έως 31.8.2008) ίσο με το ποσό των τεσσάρων χιλιάδων (4.000) ευρώ, στο ποσό δε των έξι χιλιάδων (6.000) ευρώ για το δεύτερο έτος της μισθώσεως (από 1.9.2008 έως 31.8.2009) και στο ποσό των εννέα χιλιάδων τριακοσίων εβδομήντα (9.370) ευρώ για το τρίτο έτος της μισθώσεως (από 1.9.2009 έως 31.8.2010). Στη συνέχεια, με την από 1.12.2009 τροποποίηση ιδιωτικού συμφωνητικού μίσθωσης που υπογράφηκε μεταξύ του εγκαλουμένου και του πρώτου εγκαλουμένου με την ιδιότητα του νομίμου εκπροσώπου και εγγυητή και μετά από παράκληση του τελευταίου, εξ αιτίας πρόσκαιρων, ως ισχυρίστηκε, δυσκολιών της μισθώτριας (βλ. την από 1.12.2009 τροποποίηση ιδιωτικού συμφωνητικού μίσθωσης), συμφωνήθηκε η μείωση του μηνιαίου μισθώματος για την περίοδο από 1.12.2009 έως 30.11.2011 από 9.200 ευρώ πλέον χαρτοσήμου, που είχε συμφωνηθεί, στο ποσό των 4.000 ευρώ μηνιαίως, πλέον χαρτοσήμου, τα οποία θα προκαταβάλλονταν εντός του πρώτου πενήμηρου κάθε ημερολογιακού μηνός. Με τη συμφωνία αυτή μειώθηκε το εμφανιζόμενο μίσθωμα των 9.200 ευρώ το μήνα στο ποσό των 4.000 ευρώ. Στην πραγματικότητα όμως το μίσθωμα συμφωνήθηκε να μειωθεί στο ποσό των 7.000 ευρώ καταβαλλόμενο, το μισθωτικό ποσό των 4.000 ευρώ πλέον χαρτοσήμου, βάσει του συμφωνητικού μίσθωσης, όπως είχε τροποποιηθεί, το δε ποσό των 3.000 ευρώ, με την παράδοση έξι επιταγών εκδόσεως της μισθώτριας εταιρίας διά του εγκαλουμένου ως εκπροσώπου της, ποσού καθεμιάς 6.000 ευρώ και συνολικά 36.000 ευρώ (3.000 x 12 μήνες) που αφορούσαν το επιπλέον μίσθωμα των 3.000 ευρώ για το χρονικό διάστημα από 1.12.2009 έως 30.11.2010 καταβλητέων εντός των πρώτων 12 μηνών της ως άνω διετίας και μιας επιταγής ποσού 36.000 ευρώ που αφορούσε το επιπλέον μίσθωμα των 3.000 ευρώ μηνιαίως για το διάστημα από 1.12.2010 έως 30.11.2011 (3.000 x 12) της ως άνω διετίας. Για την περίοδο δε από 1.12.2011 και μετά συμφωνήθηκε ότι ισχύουν οι όροι του άρθρου 2 του ως άνω αρχικού συμφωνητικού, δηλαδή το μίσθωμα καθορίζεται στο ποσό των 10.330,43 ευρώ έως 31.8.2012 και από 1ης Σεπτεμβρίου κάθε επόμενου έτους, το εκάστοτε καταβαλλόμενο μίσθωμα θα αναπροσαρμοζόταν κατά ποσοστό 5% για όσο διάστημα διαρκούσε η μίσθωση (βλ. το ως άνω από 1.12.2009 συμφωνητικό). Η τελευταία αυτή ειδικότερη συμφωνία των παραπάνω, σαφώς υποδηλώνει ότι η μείωση του μισθώματος των 9.200 ευρώ είχε περιορισμένη χρονική διάρκεια και δεν ήταν τόσο ευρεία όσο εμφανιζόταν, αφού στην πραγματικότητα προσδιορίστηκε στο ποσό των 7.000 ευρώ και όχι των 4.000 ευρώ πλέον χαρτοσήμου, όπως αβάσιμα υποστηρίζει ο ως άνω εγκαλούμενος, ήταν, δηλαδή, της τάξεως των 2.000 ευρώ περίπου. Έτσι, κατά την υπογραφή της ως άνω από 1.12.2009 τροποποίησης του μισθωτηρίου και σε υλοποίηση των πράγματι συμφωνηθέντων, την 1 Δεκεμβρίου 2009 ο εγκαλούμενος Δ.Κ., υπό την ως άνω ιδιότητά του, εξέδωσε και παρέδωσε στον προσφεύγοντα τις παρακάτω μεταχρονολογημένες επιταγές της Τράπεζας MARFIN EGNATIA BANK, προς κάλυψη, του, εκτός του μισθωτηρίου, ως άνω επιπλέον μισθώματος, ήτοι: έξι [6] επιταγές ποσού εκάστης 6.000 ευρώ και μία [1] επιταγή ποσού 36.000 ευρώ, ήτοι συνολικού ποσού όλων των επιταγών 72.000 ευρώ και συγκεκριμένα: 1) την υπ' αριθ. ..., με ημερομηνία εκδόσεως την 28.1.2010, 2) την υπ' αριθ. ..., με ημερομηνία εκδόσεως την 30.3.2010, 3) την υπ' αριθ. ..., με ημερομηνία εκδόσεως την 31.5.2010, 4) την υπ' αριθ. ..., με ημερομηνία εκδόσεως την 31.7.2010, 5) την υπ' αριθ. ..., με ημερομηνία εκδόσεως την 30.9.2010 και 6) την υπ' αριθ. ..., με ημερομηνία εκδόσεως την 31.11.2010 και τέλος 7) την υπ' αριθ. ..., με ημερομηνία έκδοσης την 15.1.2011, ποσού 36.000 ευρώ. Η ως άνω συμφωνία λειτούργησε για ένα διάστημα και ο εγκαλούμενος Δ.Κ. πλήρωσε από τις ανωτέρω επιταγές, τις τρεις πρώτες –με τελευταία πληρωθείσα επιταγή την υπ' αριθ. ...-, κατέβαλε δε το μίσθωμα μέχρι και το μήνα Απρίλιο του 2010, όχι όμως και το μίσθωμα του μηνός Μαΐου 2010 και του μετέπειτα αυτού χρονικού διαστήματος. Κατόπιν τούτων, στην επικοινωνία που ακολούθησε, ο τελευταίος διαβεβαίωσε τόσο τον προσφεύγοντα όσο και τον συνεργάτη-λογιστή του, μάρτυρα Α.Κ., ότι θα εξοφλήσει τις υποχρεώσεις του. Ο προσφεύγων πείστηκε στις διαβεβαιώσεις του ως άνω εγκαλουμέ-

νου και αναμένοντας την ανταπόκρισή του και την πληρωμή των οφειλομένων, δεν προέβη στην εμφάνιση των λοιπών τριών επιταγών των 6.000 ευρώ εκάστης, με ημερομηνίες εκδόσεως 31.7.2010, 30.9.2010 και 31.11.2010 στην πληρώτρια τράπεζα εντός του οκταήμερου και στη σφράγισή τους λόγω μη πληρωμής. Ο παραπάνω εγκαλούμενος ωστόσο, αποφασισμένος να μην προβεί στην πληρωμή των υποχρεώσεων που είχε αναλάβει, σκέφθηκε να εκμεταλλευθεί το περιστατικό της κλοπής, η οποία είχε διαπραχθεί στο μίσθιο κατάστημα της εταιρίας του επί της ... στο Χαλάνδρι, στις 2.11.2009. Έτσι, στις 9.7.2010, εμφανίστηκε στο κατάστημα της MARFIN EGNATIA BANK στο Νέο Ψυχικό, επί του οποίου συρόταν η ως άνω, υπ' αριθ. ..., επιταγή με ημερομηνία έκδοσης 15.1.2011, ποσού 36.000 ευρώ την οποία είχε εκδώσει, ως προεκτέθηκε, υπό την ως άνω ιδιότητά του, σε διαταγή «εμού του ιδίου» και την οποία, αφού είχε οπισθογραφήσει, την είχε παραδώσει στον εγκαλούντα. Εκεί, όπως καταθέτει ο μάρτυρας δ/ντής του εν λόγω Καταστήματος Δ.Π., προέβη ενυπογράφως στην ανάκληση της εντολής για πληρωμή της, λόγω κλοπής, προσκομίζοντας και αντίγραφο υπεύθυνης δήλωσης προς το ΤΑ Ψυχικού, όπου ανέφερε τη συγκεκριμένη επιταγή ως κλαπείσα (βλ. κατάθεση του ως άνω μάρτυρα). Στις 17.1.2011 ο λογιστής του εγκαλούντα μάρτυρας Α.Κ. μετέβη στην Τράπεζα προς είσπραξη της επιταγής αυτής. Εκεί τον πληροφόρησαν ότι η εν λόγω επιταγή είχε δηλωθεί ως κλαπείσα, οπότε ο ως άνω μάρτυρας την επέστρεψε στον εγκαλούντα. Ο τελευταίος, νόμιμος κάτοχός της, θορυβημένος από τα παραπάνω, προκειμένου να διασφαλίσει τα δικαιώματά του, ενόψει και του ποσού της επιταγής αλλά και για να διευκρινιστεί επακριβώς τι είχε συμβεί, την εμφάνισε αυθημερόν, 17.1.2011, νόμιμα οπισθογραφημένη μέσω του υποκαταστήματος Αγίας Παρασκευής της ALPHA Τράπεζας ΑΕ προς πληρωμή. Όπως δε πληροφορήθηκε από την ως άνω Τράπεζα, η επιταγή αυτή δεν πληρώθηκε διότι, σύμφωνα με την από 19.1.2011 σφραγίδα-βεβαίωση που τέθηκε στο πίσω μέρος της, «όπως εξακριβώθηκε έπειτα από έλεγχο του λογαριασμού της MARFIN EGNATIA BANK SA δηλώθηκε ως κλαπείσα». Ο προσφεύγων τότε, θιγμένος από την ενέργεια αυτή του ως άνω εγκαλούμενου, που εν γνώσει του τον εμφάνιζε ψευδώς ως άμεσα συνδεδεμένο με την πράξη της κλοπής πρόσωπο, λόγω της εκ μέρους του κατοχής της επιταγής, απευθύνθηκε με επιστολή του στην MARFIN EGNATIA BANK SA, ζητώντας αντίγραφο της δήλωσης του εγκαλούμενου και των συναφών εγγράφων που επικαλέστηκε, πλην όμως το αίτημά του δεν ικανοποιήθηκε, με την επίκληση εκ μέρους της του τραπεζικού απορρήτου. Ακολούθησε η υποβολή της κρινόμενης έγκλησης για συκοφαντική δυσφήμιση τόσο σε βάρος του εγκαλούμενου όσο και κατά παντός συμμετόχου στην καταγγελλόμενη πράξη τραπεζικού υπαλλήλου του Καταστήματος Ψυχικού της MARFIN EGNATIA BANK SA.

Ο πρώτος εγκαλούμενος στις εξηγήσεις του ισχυρίστηκε, ότι εκ τυπικού λάθους του λογιστηρίου της εταιρίας του η επίδικη επιταγή δεν ήταν σημειωμένη στις λογιστικές εγγραφές της και ότι, αφού από κανένα στοιχείο δεν προέκυπτε ότι ανήκε σ' αυτές που είχε μεταβιβάσει το έτος 2009 στον προσφεύγοντα και δεν μπορούσε να εντοπίσει το σώμα της, θεωρήθηκε ότι συμπεριλαμβανόταν στα αντικείμενα που κλάπηκαν στις 2.11.2009 από το μίσθιο κατάστημα. Ότι γι' αυτό προέβη στις 9.7.2010 στη δήλωση ανάκλησης της επιταγής αυτής, ήτοι σε χρόνο ανύποπτο, εφόσον οι σχέσεις του με τον εγκαλούντα δεν είχαν τότε ακόμη διαταραχθεί. Ότι δεν είχε πρόθεση να δυσφημίσει τον τελευταίο, στον οποίο δεν αναφέρθηκε ονοματικά. Ότι ενώ κατά την ίδια ημεροχρονολογία της δήλωσης κλοπής της ως άνω επιταγής προέβη στην ανάκληση και των λοιπών επιταγών που, ως υποστηρίζει, αχρεωστήτως είχαν δοθεί στον εγκαλούντα, την επίδικη επιταγή, κατ' εξαίρεση, ανακάλεσε ως κλαπείσα και όχι ως αχρεωστήτως δοθείσα, όπως θα μπορούσε να πράξει, γεγονός που δηλώνει ότι πραγματικά πίστευε ότι αυτή ανήκε στις προ δμήνου κλαπείσες.

Ωστόσο τα υποστηριζόμενα εκ μέρους του πρώτου εγκαλούμενου στερούνται βασιμότητας. Ειδικότερα ο ισχυρι-

σμός του περί κλοπής της ως άνω επιταγής, —του οποίου έλαβαν γνώση τόσο οι υπάλληλοι της πληρώτριας τράπεζας MARFIN EGNATIA BANK όσο και οι υπάλληλοι της ALPHA BANK με την οποία ο προσφεύγων συνεργαζόταν και στην οποία εμφάνισε αυτήν στις 17.1.2011 προς πληρωμή καθώς και των υπαλλήλων του Δ.Η.Σ.Σ.Ε.,— ήταν εν γνώσει του ψευδής, αφού ο ίδιος είχε παραδώσει την εν λόγω επιταγή στον εγκαλούντα σε υλοποίηση ειδικότερων συμφωνιών τους στο πλαίσιο της λειτουργίας της μισθωτικής σχέσης που συνέδεε τον τελευταίο και την υπ' αυτού εκπροσωπούμενη ΕΠΕ και ως εκ τούτου ο προσφεύγων την κατείχε νόμιμα. Δηλώνοντας δε αυτήν ως κλαπείσα, εμφάνιζε τον κάτοχό της - προσφεύγοντα ως πρόσωπο ενεχόμενο στην κλοπή, που επεδίωκε την είσπραξη κλεμμένης επιταγής, γεγονός που μπορούσε να βλάψει την τιμή και την υπόληψή του. Η γνώση του ως άνω εγκαλουμένου για την αναλήθεια της ανακοίνωσής του αυτής, παρά τα περί του αντιθέτου υποστηριζόμενα εκ μέρους του, προκύπτει από το γεγονός ότι στο κατάστημα εκ μέρους του είχε μεν πράγματι λάβει χώρα κλοπή αντικειμένων, μεταξύ αυτών όμως δεν συγκαταλεγόταν η επίδικη επιταγή ούτε και μπορούσε να συγκαταλέγεται, αφού αυτή συνέχισε και μετά τη διάπραξη της κλοπής να βρίσκεται στην κατοχή του, παραδοθείσα στη συνέχεια στον προσφεύγοντα στο πλαίσιο της επακολουθήσασας συμφωνίας. Ο ως άνω εγκαλούμενος προέβη στην ανάκληση της πληρωμής της επίδικης επιταγής δηλώνοντας αυτήν ως κλαπείσα, καίτοι γνώριζε ότι η κλοπή είχε προηγηθεί της συμφωνίας σε υλοποίηση της οποίας παραδόθηκε η επιταγή στον προσφεύγοντα, ήτοι η κλοπή σημειώθηκε στις 2.11.2009, ενώ η επίδικη επιταγή εκδόθηκε και μεταβιβάστηκε στον εγκαλούντα την 1.12.2009, ήτοι ένα μήνα μετά, όπως άλλωστε και ο ίδιος ο εγκαλούμενος συνομολογεί (βλ. σελ. 7 των εξηγήσεών του). Ούτε βεβαίως μπορεί να γίνει πιστευτό ότι ο τελευταίος αγνοούσε την τύχη της εν λόγω επιταγής, όπως αβάνιμα διατείνεται, διότι αυτή ήταν όχι μόνο σημαντικού αλλά και πολύ συγκεκριμένου και ιδιαίτερου ποσού —36.000 ευρώ—, το οποίο παρέπεμπε ευθέως στην ως άνω από 1.12.2009 συμφωνία. Επιπρόσθετα και ο ισχυρισμός του εγκαλουμένου ότι εκ λάθους του λογιστηρίου της εταιρίας του δεν σημειωνόταν ορθά η επίδικη επιταγή στις λογιστικές της καταστάσεις, με συνέπεια να θεωρηθεί ότι συμπεριλαμβανόταν στα αντικείμενα που κλάπηκαν, αποδεικνύεται ουσιαστικά αβάσιμος και μη πειστικός. Και τούτο όχι μόνο λόγω του σημαντικού ποσού της ως άνω επιταγής και του χρόνου της πραγματικής εκδόσεώς της, που δεν δικαιολογεί κάτι τέτοιο, αλλά και διότι δεν προκύπτει από κάποιο στοιχείο η προβαλλόμενη ως εσφαλμένη καταχώρησή της στις λογιστικές εγγραφές της παραπάνω εταιρίας. Σημειώνεται επίσης ότι, ενώ ο ως άνω εγκαλούμενος επικαλείται ως επιχείρημα εκ του οποίου συνάγεται η έλλειψη του δόλου του το γεγονός της ανάκλησης των τριών λοιπών επιταγών, τοποθετώντας το στην ίδια ημεροχρονολογία της ανάκλησης, λόγω κλοπής, της πληρωμής της επίδικης επιταγής και της διαφοροποίησης στην αιτιολογία της ανάκλησης, εν τούτοις δεν προσκομίζει τις σχετικές δηλώσεις, ώστε να προκύπτει ότι πράγματι η ανάκληση χώρησε την ίδια ημέρα. Από δε τη συνημμένη στην έγκληση και φέρουσα ημερομηνία 22.12.2010 έγγραφη απάντηση της ALPHA BANK προς τον προσφεύγοντα, στην οποία ο τελευταίος είχε προσκομίσει τις ως άνω τρεις επιταγές για να κατατεθούν στο λογαριασμό του στις 14.12.2010, 16.12.2010 και 16.12.2010, αντίστοιχα, να μεν πράγματι προκύπτει ότι οι εν λόγω επιταγές επιστράφηκαν απλήρωτες και ασφράγιστες λόγω ανάκλησης από τον εκ-

δότη τους και χωρίς την ύπαρξη επαρκούς υπολοίπου, δεν προκύπτει όμως από αυτήν, όπως αβάσιμα υποστηρίζει ο εγκαλούμενος επικαλούμενος την εν λόγω απάντηση, ότι η δήλωση ανάκλησης των εν λόγω επιταγών έγινε κατά την ίδια ημεροχρονολογία της δήλωσης κλοπής της επίδικης επιταγής. Εξάλλου, ενώ η κλοπή έλαβε χώρα, όπως εκτέθηκε, στις 2.11.2009, η δήλωση ανακλήσεως, λόγω κλοπής, της πληρωμής της επίδικης επιταγής τόσο σημαντικού ποσού –δεδομένου ότι ο ως άνω εγκαλούμενος δεν ισχυρίζεται ότι η θεωρούμενη εκ μέρους του ως κλαπείσα ως άνω επιταγή απωλέστηκε λευκή– έγινε στις 9.7.2010, ήτοι 8 μήνες αργότερα, ενώ δεν είναι σύμφωνο με τη λογική να μην προβαίνει κάποιος σε άμεση καταγγελία κλοπής επιταγής και μάλιστα τέτοιου ποσού, όπως αυτό της επίδικης. Αντίθετα συνάγεται ότι ο εγκαλούμενος πρόεβη στην ως άνω δήλωση αφού είχε σταματήσει να πληρώνει τα μισθώματα από το μήνα Μάιο 2010 και είχε ήδη διαφανεί η πρόθεσή του να μην τηρήσει τα συμφωνηθέντα αναφορικά με τη μισθωτική σχέση. Άξιο παρατήρησης επίσης είναι το γεγονός ότι ενώ στις εξηγήσεις του ο εγκαλούμενος αφήνει να εννοηθεί ότι κατά την κλοπή αφαιρέθηκαν από το κατάστημα της εταιρίας του και άλλες επιταγές (βλ. σελ. 9 του υπομνήματός του), εν τούτοις απέφυγε να προσκομίσει αντίγραφο της σχετικής καταγγελίας του προς την Αστυνομία για να διαπιστωθεί, πότε ακριβώς υποβλήθηκε η τελευταία, ποιες ήταν οι επιταγές που περιλαμβανόταν σ' αυτήν, αν ήταν λευκές ή αν ήταν συμπληρωμένες και ποια ημερομηνία εκδόσεως και ποσό πληρωμής ανέφεραν. Προκύπτει λοιπόν ότι ο εγκαλούμενος ενήργησε εσκεμμένα, δηλώνοντας ως κλαπείσα την επίδικη επιταγή, εν γνώσει του ότι αυτή δεν είχε κλαπεί αλλά και ότι μετά το χρόνο διάπραξης της κλοπής, είχε παραδοθεί νόμιμα στον εγκαλούντα. Ο τελευταίος δε καίτοι ήταν νόμιμος κάτοχος, «φωτογραφιζόταν», κατόπιν της ως άνω δηλώσεως, με την εμφάνιση της επιταγής προς πληρωμή (είτε από τον ίδιο είτε από άλλο νόμιμο πισθογράφο) ως πρόσωπο ενεχόμενο στην κλοπή, γεγονός που μπορούσε να βλάψει την τιμή και την υπόληψή του, ως ατόμου αλλά και ως επιχειρηματία ασχολούμενου με την εμπορία αυτοκινήτων, που διατηρούσε ευρύ κύκλο συναλλαγών. Εξάλλου, η εκ των υστέρων πληρωμή της επίδικης επιταγής εκ μέρους του ως άνω εγκαλουμένου, δεν αναιρεί τα παραπάνω, δεδομένου ότι αυτή έλαβε χώρα μετά την έκδοση σχετικής διαταγής πληρωμής σε βάρος του, την επίδοση αυτής με συνημμένη επιταγή προς πληρωμή και την απειλή εκτελέσεως. Η καταγγελλόμενη συμπεριφορά του εγκαλουμένου, η οποία εκδηλώθηκε με τον ανωτέρω τρόπο, μπορούσε να βλάψει την εκτίμηση του εγκαλούντα από τους άλλους (τραπεζικούς υπαλλήλους κ.λπ.). Με αυτήν ο εγκαλούμενος Δ.Κ. παρείχε στους εν λόγω τρίτους στηρίγματα, προς στήριξη της δικής τους αρνητικής κρίσης για το πρόσωπο του παθόντα, που εμφανιζόταν ως άμεσα συνδεδεμένος με την κλοπή. Το γεγονός εξάλλου ότι δεν κατονομάστηκε ο τελευταίος εκ μέρους του εγκαλουμένου ουδόλως αναιρεί την εκ μέρους τούτου διάπραξη της πράξης της συκοφαντικής δυσφήμισης σε βάρος του, αφού αυτός μπορούσε εύκολα να εντοπιστεί. Πράγματι ο εγκαλών ήταν το πρόσωπο που είχε παραλάβει από αυτόν, ως εκδότη της, την επιταγή, σύμφωνα δε με την ως άνω δήλωση, αυτή είχε κλαπεί από τη δική του κατοχή. Αυτό είχε ως συνέπεια με τη δήλωση αυτή να αποδίδεται μομφή για συγκεκριμένη απαξιαστική συμπεριφορά στο πρόσωπο του εγκαλουμένου, που ήταν ο άμεσος παραλήπτης της επιταγής, τον οποίο ως εκ τούτου ταυτοποιούσε ως προσωπικότητα και τον εξατομί-

κευε κατά λογική και αντικειμενική κρίση, έχοντας πρόθεση να θίξει την τιμή και την υπόληψή του.

Στην εν λόγω πράξη ωστόσο δεν προκύπτει συμμετοχή υπαλλήλου του Καταστήματος Ψυχικού της MARFIN EGNATIA BANK SA, όπως καταγγέλλεται από τον εγκαλούντα. Οι υπάλληλοι της τελευταίας ενήργησαν σύμφωνα με τους κανόνες της υπηρεσίας τους επί αναλόγων περιπτώσεων (βλ. κατάθεση του Δ.Π., Δ/ντη του Καταστήματος Ψυχικού της ως άνω Τράπεζας). 'Ητοι μετά την υποβολή του αιτήματος ανάκλησης της πληρωμής της επίδικης επιταγής λόγω κλοπής και την κατάθεση αντιγράφου της σχετικής υπεύθυνης δήλωσης προς το ΤΑ Ψυχικού από τον εγκαλούμενο, επακολούθησε η έγκριση του αιτήματος από το αρμόδιο εγκριτικό κλιμάκιο της Τράπεζας. Ακολούθως δε καταχωρήθηκε στον υπολογιστή της Τράπεζας ότι η επιταγή δηλώθηκε ως κλαπείσα, σε εκτέλεση υπηρεσιακών οδηγιών. Όταν δε εμφανίστηκε η επιταγή προς πληρωμή, παρασκήθηκε νόμιμα η σχετική πληροφόρηση προς την ALPHA BANK, η οποία και σημειώθηκε από την τελευταία επί της επιταγής, χωρίς να προκύπτει πρόθεση δυσφήμισης του εγκαλουμένου, δεδομένου ότι οι υπάλληλοι του παραπάνω Καταστήματος της MARFIN EGNATIA BANK SA αγνοούσαν τις σχέσεις του πελάτη της - εγκαλουμένου με τον τελευταίο και τις αναφεύσες διαφορές τους.

Ύστερα από αυτά σαφές καθίσταται ότι δεν έγινε ορθή εκτίμηση και ορθή νομική αξιολόγηση των εκτιθεμένων στην έγκληση πραγματικών περιστατικών από τον Εισαγγελέα Πλημμελειοδικών Αθηνών και εσφαλμένα, ως εκ τούτου, απορρίφθηκε εκ μέρους του αυτής ως μη στηριζόμενη στο νόμο, σύμφωνα με το άρθρο 47 ΚΠΔ, ως προς τον εγκαλούμενο Δ.Κ. Κατ' ακολουθία πρέπει η κρινόμενη προσφυγή να γίνει δεκτή εν μέρει και κατ' ουσία, να εξαφανισθεί η προσβαλλόμενη διάταξη κατά το σκέλος αυτό και να παραγγελθεί ο Εισαγγελέας Πλημμελειοδικών Αθηνών να ασκήσει ποινική δίωξη κατά του εγκαλουμένου Δ.Κ., κατοίκου Ν. Ψυχικού Αττικής, οδός ... για την καταγγελλόμενη πράξη της συκοφαντικής δυσφήμισης (άρθρα 362-363 ΠΚ). Αντίθετα, όπως επίσης προκύπτει, ορθώς έκρινε ο ως άνω Εισαγγελέας, έστω και υπό διάφορη και συνοπτική αιτιολογία και απέριψε την έγκληση ως προς το δεύτερο σκέλος της, που στρέφεται κατά παντός συμμετόχου, τραπεζικού υπαλλήλου της τράπεζας MARFIN EGNATIA BANK (Κατάστημα Ψυχικού) και επομένως πρέπει να απορριφθεί η κρινόμενη προσφυγή κατά της προσβαλλόμενης διάταξης ως προς το σκέλος της αυτό.

Πρέπει επίσης να διαταχθεί η επιστροφή του παραβόλου των 300 ευρώ στον προσφεύγοντα, του οποίου η προσφυγή έγινε δεκτή –εν μέρει–. Και τούτο διότι η διάταξη του άρθρου 28 παρ. 4 Ν 4055/2012, με την οποία προβλέφθηκε η υποχρέωση κατάθεσης παραβόλου επί ασκήσεως προσφυγής του άρθρου 48 ΚΠΔ και η επιστροφή του σε περίπτωση που γίνει αυτή δεκτή και τεθεί σε κίνηση ο μηχανισμός της ποινικής δίκης, δεν αποβλέπει σε δημοσιονομικά οφέλη του Δημοσίου, αλλά συνιστά οικονομική υποχρέωση του προσφεύγοντα εγκαλουμένου ως προϋπόθεση για την αποτροπή αβασίμων προσφυγών [βλ. Αιτιολογική Έκθεση του Ν 4055/2012 (: άρθρο 28), πρβλ. επίσης Εφθεσ 162/2013 (Πολ), ΠοινΔικ 2013, 229], οι οποίες συνιστούν οιονεί ένδικα μέσα (βλ. ΔιατΕισΕφΠερ 27/2012, 124/2011, 2/2010, ΔιατΕισΕφΑθ 153/2011 ΝΟΜΟΣ). Συνακόλουθα και στην, μη ευθέως, προβλεφθείσα από την ως άνω διάταξη του άρθρου 28 παρ. 4 Ν 4055/2012 περίπτωση, κατά την οποία γίνεται εν

μέρει δεκτή η προσφυγή και τότε διατάσσεται η επιστροφή του παραβόλου, επειδή συντρέχει ο ίδιος δικαιολογητικός λόγος, η μη ύπαρξη αβάσιμης προσφυγής και η δικαιολογημένη κινητοποίηση της ποινικής δικαιοσύνης εκ μέρους του προσφεύγοντα (βλ. και παρ. 4 του άρθρου 495 ΚΠολΔ, προστεθείσα επίσης με το Ν 4055/2012, άρθρο 12 παρ. 2, σύμφωνα με την οποία «4. Εκείνος που ασκεί το ένδικο μέσο της έφεσης, της αναίρεσης και της αναψηλάφησης, υποχρεούται να καταθέσει παράβολο ... Σε περίπτωση που δεν κατατεθεί το παράβολο, το ένδικο μέσο απορρίπτεται από το δικαστήριο ως απαράδεκτο. Σε περίπτωση ολικής ή μερικής νίκης του καταθέσαντος, το δικαστήριο με την απόφασή του διατάσσει να επιστραφεί το παράβολο σε αυτόν».

[...]

Η Αντεισαγγελέας Εφετών Αθηνών,
Μαριάννα Ψαρουδάκη

Ναρκωτικά

ΔιατΑνακρΠρΑμαλ 64/2014

Ανακριτής: Α. Πανταζόπουλος
Εισαγγελέας: Ε. Τζίβα

Διατάξεις: άρθρα 20, 22 [παρ. 2γ'], 30 Ν 4139/2013, 177, 178, 282 [παρ. 4], 286 [παρ. 2], 296 ΚΠΔ

Διακίνηση ναρκωτικών κατά συναυτουργία από υπότροπο, Αγορά και κατοχή ινδικής κάνναβης, Τοξικομανείς, Ψυχιατρική πραγματογνωμοσύνη, Αντικατάσταση προσωρινής κράτησης με περιοριστικούς όρους

Απορρίπτεται η κρινόμενη αίτηση του κατηγορουμένου διά της οποίας αυτός ζητεί την αντικατάσταση της προσωρινής του κράτησης με περιοριστικούς όρους, δεδομένου ότι δεν εξέλιπαν οι λόγοι για τους οποίους αυτή αρχικώς διατάχθηκε. Συγκεκριμένα, όπως προέκυψε από τη διενεργηθείσα ψυχιατρική πραγματογνωμοσύνη, ο κατηγορούμενος έχει την ιδιότητα του εξαρτημένου από οπιοειδή και όχι από ινδική κάνναβη. Επομένως, η κατοχή κάνναβης ουδόλως συνδέεται με την εξάρτησή του από τα οπιοειδή και με την κατοχή της (και δη ποσότητας 1.975 γρ. με συγκατοχή ηλεκτρονικής ζυγαριάς) ουδόλως αποσκοπούσε στο να ικανοποιήσει την έξη του από τα οπιοειδή. Επίσης, όπως προκύπτει από προγενέστερη απόφαση του Πενταμελούς Εφετείου ο κατηγορούμενος έχει καταδικασθεί αμετάκλητα για καλλιέργεια και κατοχή ινδικής κάνναβης ως υπότροπος, χωρίς να έχει κριθεί εξαρτημένος και επομένως είναι υπότροπος κατά την έννοια του άρθρου 22 παρ. 2γ' του Ν 4139/2013. Εξάλλου, ακόμη και εάν ήθελε χαρακτηριστεί ως πρόσωπο εξαρτημένο από ναρκωτικά, δεν τιμωρείται με φυλάκιση, αλλά με πρόσκαιρη κάθειρξη μέχρι δέκα ετών, καθώς τυγχάνει εφαρμογής η περ. δ' της παρ. 4 του άρθρου 30 Ν 4139/2013.

Η γενομένη δεκτή εισαγγελική πρόταση έχει ως εξής:

Σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 286 παρ. 2 ΚΠΔ, εκείνος που προσωρινά κρατείται ή εκείνος στον οποίο έχουν επιβληθεί περιοριστικοί όροι μπορεί να υποβάλει αίτηση στον ανακριτή για την άρση των μέτρων αυτών ή για την αντικατάστασή τους προσωρινής κράτησης με περιοριστικούς όρους ή για την αντικατάστασή των περιοριστικών όρων με άλλους. Η κατά το άρθρο 286 παρ. 2 ΚΠΔ αρμοδιότητα του Ανακριτή υφίσταται καθ' ο χρόνον η υπόθεση είναι εκκρεμής ενώπιόν του και ενεργείται από αυτόν κυρία ανάκριση, ήτοι μέχρι την περάτωση της ανάκρισης και τη διαβίβαση της δικογραφίας στον Εισαγγελέα ως περαιωμένης (ΠλημΗΛ 58/1981 ΠοινΧρ ΛΑ', 287, Καρράς, Μαθήματα Ποινικού Δικονομικού Δικαίου, τόμ. Β', σελ. 163, Θ. Λαφαζάνος, Προβλήματα από την εφαρμογή του θεσμού της προσωρινής κρατήσεως, ΠοινΧρ ΛΒ', 449 επ.). Σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 296 ΚΠΔ, όπως αντικαταστάθηκε με το άρθρο 24 Ν 3811/2009, «ο σκοπός των περιοριστικών όρων είναι να αποτραπεί ο κίνδυνος τέλεσης νέων εγκλημάτων και να εξασφαλιστεί ότι εκείνος στον οποίο επιβλήθηκαν θα παραστεί οποτεδήποτε στην ανάκριση ή στο δικαστήριο και θα υποβληθεί στην εκτέλεση της απόφασης». Σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 282 παρ. 4 ΚΠΔ, όπως τροποποιήθηκε με άρθρο 2 παρ. 11 περ. α' Ν 2408/1996, άρθρο 11 Ν 3346/2005, άρθρο 24 παρ. 1 Ν 3811/2009, άρθρο 31 παρ. 1 Ν 4055/2012 και άρθρο 2 παρ. Γ Ν 4205/2013, Προσωρινή κράτηση μπορεί να επιβληθεί αντί: α) για κατ' οίκον περιορισμό με ηλεκτρονική επιτήρηση, όταν το μέτρο αυτό δεν επαρκεί ή δεν μπορεί να επιβληθεί λόγω έλλειψης γνωστής διαμονής του κατηγορουμένου στη χώρα ή λόγω μη υποβολής από τον τελευταίο σχετικού αιτήματος να υποβληθεί σε αυτό και β) για περιοριστικούς όρους —εάν αιτιολογημένα κριθεί ότι τα υπό στοιχ. α' και β' μέτρα δεν επαρκούν— εφόσον συντρέχουν οι προϋποθέσεις της πρώτης παραγράφου του άρθρου αυτού, μόνον αν ο κατηγορούμενος διώκεται για κακούργημα και δεν έχει γνωστή διαμονή στη χώρα ή έχει κάνει προπαρασκευαστικές ενέργειες για να διευκολύνει τη φυγή του ή κατά το παρελθόν υπήρξε φυγόποινος ή φυγόδικος ή κρίθηκε ένοχος για απόδραση κρατουμένου ή για παραβίαση περιορισμών διαμονής και από τη συνδρομή των ανωτέρω στοιχείων προκύπτει σκοπός φυγής του ή κρίνεται αιτιολογημένα ότι αν αφεθεί ελεύθερος είναι πολύ πιθανόν, όπως προκύπτει από προηγούμενες αμετάκλητες καταδίκες του για ομοειδείς αξιόποινες πράξεις, να διαπράξει και άλλα εγκλήματα. Εάν η αποδιδόμενη στον κατηγορούμενο πράξη απειλείται στο νόμο με ισόβια κάθειρξη ή πρόσκαιρη κάθειρξη με ανώτατο όριο τα είκοσι έτη ή εάν το έγκλημα τελέστηκε κατ' εξακολούθηση ή στο πλαίσιο εγκληματικής ή τρομοκρατικής οργάνωσης ή υπάρχει μεγάλος αριθμός παθόντων από αυτό, προσωρινή κράτηση μπορεί να επιβληθεί και όταν, με βάση τα συγκεκριμένα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά της πράξης, κρίνεται αιτιολογημένα, ότι αν αφεθεί ελεύθερος, είναι πολύ πιθανό να διαπράξει και άλλα εγκλήματα. Μόνο η κατά το νόμο βαρύτητα της πράξης δεν αρκεί για την επιβολή προσωρινής κράτησης. Σε εντελώς εξαιρετικές περιπτώσεις και εφόσον αιτιολογημένα κρίνεται ότι δεν επαρκούν οι περιοριστικοί όροι, μπορεί να επιβληθεί προσωρινή κράτηση και για το πλημμέλημα της ανθρωποκτονίας από αμέλεια κατά συρροή, αν προκύπτει σκοπός φυγής του κατηγορουμένου, με βάση τα κριτήρια που αναφέρονται στο πρώτο εδάφιο της παρούσας παραγράφου. Στην περίπτωση αυτή, το ανώτατο όριο της προσωρινής κράτησης είναι διάρκειας έως έξι μηνών.

Από το συνδυασμό των ανωτέρω διατάξεων προκύπτει ότι μετά την απολογία του κατηγορουμένου, τόσο ο Ανακριτής, όσο και ο Εισαγγελέας, οφείλουν αυτονοήτως να εξετάσουν πρώτα τη δυνατότητα να αφήσουν ελεύθερο τον κατηγορούμενο χωρίς οποιονδήποτε περιοριστικό όρο, στη συνέχεια, να εξετάσουν την αναγκαιότητα επιβολής περιοριστικών όρων και, τέλος, εφ' όσον κριθεί δικαιολογημένα ότι αυτοί δεν αρκούν, την περίπτωση επιβολής προσωρινής κράτησης (ΕγκΕισΑΠ 4/2010). Κατά τη διαμόρφωση της κρίσης του Ανακριτή και Εισαγγελέας οφείλουν να λάβουν —μεταξύ άλλων— υπόψη τους και α) εάν και κατά πόσον προκύπτουν σοβαρές ενδείξεις ενοχής κατά του κατηγορουμένου και όχι απλώς επαρκείς, σύμφωνα με την αρχή του προσήκοντος βαθμού υπονοιών ή ισχύος των ενδείξεων, η οποία απορρέει από το τεκμήριο αθωότητας του κατηγορουμένου (Ν. Ανδρουλάκης, Θεμελιώδεις έννοιες της Ποινικής Δίκης, τεύχ. Α', σελ. 26 επ., *Καρρά*, Ποινικό Δικονομικό Δίκαιο, 1998, σελ. 506 επ., *Μαργαρίτη*, Εφαρμοσμένη Ποινική Δικονομία, τόμ. Α', 1997, σελ. 187 επ., *Κουράκη*, Προσωρινή κράτηση: «οι δυσλειτουργίες ενός θεσμού», ΠοινΧρ 1986, 625 επ., *Παπαδαμάκη*, Ποινική Δικονομία, 2004, Β' έκδ., σελ. 324 επ., ΣυμβΕφθεσ 393/1992 Υπερ 1993, 117) και β) τον σκοπό των περιοριστικών όρων, ο οποίος είναι ότι εκείνος, στον οποίο επιβλήθηκαν, θα παραστεί οποτεδήποτε στην ανάκριση ή στο δικαστήριο και θα υποβληθεί στην εκτέλεση της απόφασης που θα εκδοθεί. Περαιτέρω, η επιβολή των περιοριστικών όρων πρέπει να διέπεται από τις θεμελιώδεις αρχές της «μη υπέρβασης του υπέρμετρου», της «αναλογίας» και της «αναγκαιότητας». Οι αρχές αυτές εφαρμόζονται κατά το στάδιο της ανάκρισης, ιδίως ενόψει λήψης μέτρων δικονομικού καταναγκασμού (Θ. Δαλακούρας, Μελέτες Ποινικού Δικονομικού Δικαίου: Αρχή της αναλογικότητας και μέτρα δικονομικού καταναγκασμού, σελ. 323). Επίσης, ένα άλλο πρακτικό και λειτουργικό συνηθέστερο για την πρόκριση επιβολής περιοριστικών όρων κριτήριο, αποτελεί ο βαθμός προσαρμογής του κατηγορουμένου στις εκδηλώσεις της έννομης τάξης, όπως αυτό μπορεί να διαγνωσθεί κατά περίπτωση, από την ύπαρξη σταθερής εργασίας του, οικογένειας, κατοικίας γνωστής και με κάποιο βαθμό σταθερότητας (ΕγκΕισΑΠ 4/2010), δεσμών με το κοινωνικό περιβάλλον κ.λπ.

Από το συνδυασμό των διατάξεων των άρθρων 30 παρ. 1, 2, 3, 4 περ. Β', δ' και 5 Ν 4139/2013 συνάγεται ότι ο τοξικοεξαρτημένος δράστης του νόμου περί ναρκωτικών υποβάλλεται σε ειδική μεταχείριση, της ιδιότητάς του ως εξαρτημένου διαγιγνώσκόμενης σε κάθε στάδιο της ποινικής διαδικασίας και διατασσόμενης διενέργειας πραγματογνωμοσύνης σύμφωνα με την παρ. 3 του άρθρου 30 Ν 4139/2013, προς διαπίστωση συνδρομής της. Εφ' όσον αυτή τεκμηριωθεί και πρόκειται για δράστη —εκτός άλλων— των εγκλημάτων του άρθρου 22 Ν 4139/2013 η πράξη τιμωρείται με πρόσκαιρη κάθειρξη μέχρι 10 ετών. Τέλος, ο ποινικός χαρακτήρας των πράξεων του εξαρτημένου δράστη σύμφωνα με την έννοια της παρ. 1 του άρθρου 30 Ν 4139/2013, κρίνεται με βάση την απειλούμενη για τις πράξεις αυτές ποινή σύμφωνα με τα εδ. Β', γ' και δ' της παρ. 4 του ίδιου άρθρου, που προαναφέρθηκαν. Η ιδιότητα του εξαρτημένου τοξικομανούς προκύπτουσα από τη διατασσόμενη ψυχιατρική πραγματογνωμοσύνη (η οποία, ως αποδεικτικό μέσο στο οποίο ο νόμος δεν αποδίδει ιδιαίτερη αποδεικτική βαρύτητα εν σχέσει προς τα λοιπά αναφερόμενα στο άρθρο 178 ΚΠΔ, εκτιμάται ελεύθερα, σύμφωνα με την προβλεπόμενη στο άρθρο 177 ΚΠΔ αρχή της ηθικής απόδειξης) δεν δεσμεύει άνευ ετέρου τις δικαστι-

κές και ανακριτικές αρχές, λαμβανομένης υπόψη κατά την εκτίμησή της και άλλων στοιχείων, όπως του είδους των ευρημάτων επί των οποίων βασίστηκε ο πραγματογνώμονας για να καταλήξει στο περί τοξικομανίας (λ.χ. προσωπική συνέντευξη και μακροσκοπική εξέταση του δράστη ή και ενδεδειγμένη εξέτασή του με λήψη δείγματος αίματος κ.λπ.), καθώς και του εάν από τα καθόλου χαρακτηριστικά της πράξης που αποδίδεται στο δράστη, προκύπτει ότι αυτή πράγματι εξυπηρετούσε την τοξικοεξάρτησή του ή η τελευταία χρησιμοποιείται καταχρηστικά, για να εξασφαλιστεί η ειδική μεταχείριση του άρθρου 30 παρ. 1 Ν 4139/2013 στο δράστη, ο οποίος στην πραγματικότητα ενέχεται σε μείζονος βαρύτητας και άσχετες με το πρόβλημα της εξάρτησής του παραβάσεις του νόμου περί ναρκωτικών.

Με την κρινόμενη αίτηση ζητείται η άρση της προσωρινής κράτησης του αιτούντος-κατηγορουμένου και η αντικατάστασή της με περιοριστικούς όρους διότι δεν υπάρχουν οι προϋποθέσεις της διάταξης του άρθρου 282 ΚΠΔ που υπαγόρευαν την επιβολή της, για το λόγο ότι ο αιτών έχει διαγνωσθεί ως τοξικομανής σύμφωνα με την από 23.7.2014 έκθεση ψυχιατρικής πραγματογνωμοσύνης του ψυχιάτρου Χ.Κ. και, επομένως, χρήζει ειδικής μεταχείρισης σύμφωνα με το Ν 4139/2013, ότι μετά ταύτα η αποδιδόμενη σ' αυτόν πράξη φέρει το χαρακτήρα του πλημμελήματος, ότι έχει μόνιμη κατοικία στο Βαρθολομίο Ηλείας και ότι δεν υπήρξε στο παρελθόν φυγόποινος ή φυγόδικος. Με το ως άνω περιεχόμενο και αίτημα η υπό κρίση αίτηση εισάγεται αρμόδια ενώπιόν σας κατ' άρθρο 286 παρ. 2 ΚΠΔ, καθόσον η υπόθεση εκκρεμεί ενώπιόν σας. Η αίτηση αυτή που έχει τη μορφή ενδίκου βοηθήματος υπό ευρεία έννοια (Πλημ Ηρακλ 64/1984 ΠοινΧρ ΛΕ', 545) είναι νόμιμη και υποβάλλεται παραδεκτά από την πληρεξούσια δικηγόρο του αιτούντα-κατηγορουμένου Γ.Σ., Δικηγόρο Πατρών, δυνάμει της από 24.7.2014 εξουσιοδοτήσεώς του, η οποία θεωρήθηκε ως προς το γνήσιο της υπογραφής του από τον αρμόδιο υπάλληλο του Καταστήματος Κράτησης Κορυδαλλού. Επομένως πρέπει να ερευνηθεί στην ουσία της.

Στην προκειμένη περίπτωση, με την υπ' αριθμ. ΑΒΜ ... παραγγελία μας ασκήθηκε ποινική δίωξη και διενεργείται κυρία ανάκριση σε βάρος του αιτούντα-κατηγορουμένου Α.Α., γεννηθέντος την 20.12.1950 στο Βαρθολομίο Ηλείας, κατοίκου ομοίως και ήδη προσωρινά κρατούμενου στο Κατάστημα Κράτησης Κορυδαλλού, μεταξύ άλλων για διακίνηση ναρκωτικών κατά συναυτουργία από υπότροπο (αγορά - κατοχή ναρκωτικών ουσιών), η οποία διώκεται και τιμωρείται σε βαθμό κακουργήματος (άρθρα 1, 12, 14, 26 παρ. 1, 27 παρ. 1, 45, 94 ΠΚ και 1 παρ. 1, 2, 22 παρ. 2 περ. γ'-1-20 παρ. 1, 2 Ν 4139/2013 σε συνδ. με άρθρο 1 παρ. 2 Πιν. Α6 Ν 3459/2006). Στο πλαίσιο της διενεργούμενης κύριας ανάκρισης απαγγέλθηκαν στον κατηγορούμενο, οι κατηγορίες για τις προαναφερθείσες κακουργηματικού χαρακτήρα πράξεις και ειδικότερα ότι: Κατά τους κατωτέρω αναφερόμενους τόπους και χρόνους ενεργώντας από κοινού με άλλον με περισσότερες από μία πράξεις τέλεσε περισσότερα εγκλήματα, εφ' όσον: α) Ενεργώντας από κοινού με τη συγκατηγορούμενή του Ε.Α. στο Βαρθολομίο Ν. Ηλείας και σε ανεξακριβωτή ημερομηνία του μηνός Μαΐου 2014 αγόρασε από πρόσωπο αλβανικής καταγωγής με το όνομα Α. α.λ.σ. αντί αγνώστου τιμήματος ναρκωτικές ουσίες και συγκεκριμένα ακατέργαστη ινδική κάνναβη συνολικού μικτού βάρους χίλια εννιακόσια εβδομήντα πέντε (1.975) γρ. με σκοπό διακίνησης αυτής, β) Στην περιοχή «Θ.» Βαρθολομίου Ν. Ηλείας στις 25.5.2014 και περί ώρα 22.30 κατείχε από κοινού με τη συγκατηγορού-

μενή του Ε.Α. χωρίς να είναι εξαρτημένος, κατά την έννοια του Ν 4139/2013, δηλαδή είχε στη φυσική του εξουσία και μπορούσε να διαθέσει πραγματικά και κατά βούληση ναρκωτικές ουσίες, δηλαδή ουσίες που δρουν στο κεντρικό νευρικό σύστημα και προκαλούν εξάρτηση του ατόμου απ' αυτές και ειδικότερα, στον ανωτέρω τόπο και χρόνο, κατελήφθη να κατέχει από κοινού με τη συγκατηγορούμενή του Ε.Α. σε τροχόσπιτο ιδιοκτησίας του, στο οποίο διαμένει με την ανωτέρω, δύο πλαστικές σακούλες που περιείχαν ακατέργαστη ινδική κάνναβη συνολικού μικτού βάρους χίλια εννιακόσια εβδομήντα πέντε (1.975) γρ. με σκοπό διακίνησης αυτής. Είναι δε υπότροπος καθώς μέσα στην προηγούμενη δεκαετία καταδικάστηκε αμετάκλητα για κακούργημα διακίνησης ναρκωτικών δυνάμει της υπ' αριθ. 43-44/31.1.2007 απόφασης του Πενταμελούς Εφετείου Πατρών. Μετά τη λήψη απολογίας του κατηγορούμενου κρίθηκε αναγκαία η προσωρινή κράτηση αυτού καθώς κρίθηκε ότι εάν αφηνόταν ελεύθερος είναι πολύ πιθανό, όπως προέκυπε από προηγούμενη αμετάκλητη καταδίκη του για ομοειδή αξιόποινη πράξη, να διαπράξει και άλλα εγκλήματα και με σύμφωνη γνώμη μας, εκδόθηκε κατ' αυτού, από τον Ανακριτή του Πρωτοδικείου Αμαλιάδας το υπ' αριθμ. 16/29.5.2014 ένταλμα προσωρινής κράτησης. Κατά τη διάρκεια της κύριας ανάκρισης με αίτημα του κατηγορουμένου διατάχθηκε η διενέργεια ψυχιατρικής πραγματογνωμοσύνης από τον ψυχίατρο Κ., από την οποία προέκυψε ότι ο κατηγορούμενος έχει την ιδιότητα του εξαρτημένου από ομοειδή υπό την έννοια του άρθρου 30 παρ. 1 Ν 4139/2013 (βλ. την από 23.7.2014 έκθεση ψυχιατρικής πραγματογνωμοσύνης).

Από τα στοιχεία που συγκεντρώθηκαν μέχρι το παρόν στάδιο της κύριας ανάκρισης, αλλά και από την προηγηθείσα αυτεπάγγελτη προανάκριση, προέκυψε ότι κατόπιν πληροφοριών που περιήλθαν στο Λιμεναρχείο Κατακόλου ότι ο αιτών-κατηγορούμενος διακινεί ναρκωτικές ουσίες τις οποίες κατέχει σε τροχόσπιτο στο οποίο διαμένει στην περιοχή «Θ.» Βαρθολομιού, στις 25.5.2014, λιμενικοί της ανωτέρω υπηρεσίας μετέβησαν στο σημείο όπου εντόπισαν το τροχόσπιτο του κατηγορουμένου, εντός του οποίου βρέθηκαν και κατασχέθηκαν μία (1) πλαστική σακούλα με αποσπάσματα ακατέργαστης ινδικής κάνναβης μικτού βάρους 953 γρ. και μία (1) πλαστική σακούλα με αποσπάσματα ακατέργαστης ινδικής κάνναβης μικτού βάρους 1.022 γρ. Επιπλέον βρέθηκε και κατασχέθηκε και μία ηλεκτρονική-ψηφιακή ζυγαριά ακριβείας. Η ποσότητα της ακατέργαστης ινδικής κάνναβης που κατείχε ο κατηγορούμενος (1.975 γρ. συνολικά) σε συνδυασμό και με την ηλεκτρονική-ψηφιακή ζυγαριά ακριβείας που βρέθηκε και κατασχέθηκε εντός του τροχόσπιτου που διέμενε καταδεικνύουν ότι ο αιτών - κατηγορούμενος κατείχε τις προαναφερόμενες δύο σακούλες που περιείχαν ακατέργαστη ινδική κάνναβη για να τις διαθέσει περαιτέρω σε τρίτους και όχι απλώς για να τις φυλάσσει για λογαριασμό αγνώστου ατόμου αλβανικής υπηκοότητας με το μικρό όνομα «Α.» του οποίου όπως ο ίδιος ισχυρίζεται δεν γνωρίζει κανένα άλλο στοιχείο και ούτε καν τηλέφωνο επικοινωνίας μαζί του δεν έχει. Περαιτέρω, η διαπίστωση της εξάρτησής του με την από 23.7.2014 σχετική έκθεση ψυχιατρικής πραγματογνωμοσύνης δέον να εκτιμηθεί σε συνδυασμό με το γεγονός ότι i) δεν τεκμηριώθηκε εξάρτησή του από την ινδική κάνναβη που κατελήφθη να κατέχει, αλλά από ομοειδή ενώ ii) η ποσότητα των 1.975 γρ. συνολικά ακατέργαστης ινδικής κάνναβης που βρέθηκε να κατέχει μαζί με την ηλεκτρονική-ψηφιακή ζυγαριά ακριβείας καθιστά προφανές ότι η πράξη του αυτή δεν συναρτάται με την τοξικοεξάρτησή του,

της οποίας επίκληση γίνεται εκ των υστέρων (ενόψει του ότι από την έκθεση ψυχιατρικής πραγματογνωμοσύνης προκύπτει, επιπλέον, ότι ο κατηγορούμενος δεν έχει κάνει καμία σοβαρή προσπάθεια απεξάρτησης ούτε ένταξης σε επίσημο φορέα του ΚΕΘΕΑ) καταχρηστικά και προκειμένου να επωφεληθεί των ευεργετικών διατάξεων του Ν 4139/2013. Εξάλλου ακόμη και εάν ήθελε χαρακτηριστεί ως πρόσωπο εξαρτημένο από ναρκωτικά δεν τιμωρείται, όπως ο ίδιος εσφαλμένα ισχυρίζεται, με φυλάκιση αλλά με πρόσκαιρη κάθειρξη μέχρι δέκα (10) ετών καθώς τυγχάνει εφαρμογής η περ. δ' της παρ. 4 του άρθρου 30 Ν 4139/2013. Τέλος, όπως προκύπτει από την αριθ. 43-44/31.12007 απόφαση του Πενταμελούς Εφετείου Πατρών ο κατηγορούμενος έχει καταδικασθεί αμετάκλητα για καλλιέργεια και κατοχή ινδικής κάνναβης ως υπότροπος, ενώ με τις υπ' αριθμ. 602/1996 και 112/1995 αποφάσεις του Πενταμελούς Εφετείου Αθηνών και Τριμελούς Εφετείου Κακουργημάτων Πατρών, αντίστοιχα, έχει καταδικασθεί αμετάκλητα για παραβάσεις του νόμου περί ναρκωτικών, ήτοι για ομοειδείς αξιόποινες πράξεις, γεγονός που καταδεικνύει ότι αν αφεθεί ελεύθερος είναι πολύ πιθανόν να διαπράξει και άλλα εγκλήματα.

Από όλα όσα προαναφέρθηκαν προέκυψε ότι συνεχίζουν να υπάρχουν σοβαρές ενδείξεις ενοχής σε βάρος του κατηγορουμένου Α.Α. για την κακουργηματική πράξη της διακίνησης ναρκωτικών κατά συναυτουργία από υπότροπο (αγορά - κατοχή ναρκωτικών ουσιών) για την οποία κατηγορείται και συμπεραίνεται, ως ασφαλής πρόγνωση, ότι οι περιοριστικοί όροι, που τυχόν θα του επιβληθούν χωρίς την κράτησή του, δεν θα έχουν βάσιμη προσδοκία επίτευξης των σκοπών τους, δηλαδή της οποτεδήποτε παρουσίας του στην ανάκριση και στο Δικαστήριο και της υποβολής του στην εκτέλεση της απόφασης που θα εκδοθεί. Κατ' ακολουθία των ανωτέρω, δεν έχει διασκεδαστεί η αρχική κρίση περί της αναγκαιότητας της προσωρινής κρατήσεως του αιτούντα-κατηγορουμένου και πρέπει να απορριφθεί η κρινόμενη αίτηση ως ουσιαστικά αβάσιμη. [...]

Η διάταξη του Ανακριτή έχει ως εξής:

Κατά του Α.Α., κατοίκου Βαρθολομιού Ηλείας, και ήδη κρατούμενου στο Κατάστημα Κράτησης Κορυδαλλού, ασκήθηκε ποινική δίωξη, μεταξύ άλλων και για διακίνηση ναρκωτικών κατά συναυτουργία (αγορά, κατοχή ναρκωτικών ουσιών) από υπότροπο (άρθρα 1, 12, 14, 26 παρ. 1, 27 παρ. 1, 45, 94 ΠΚ και άρθρα 1 παρ. 1, 2, 20 παρ. 1, 2, 22 παρ. 2 περ. γ' Ν 4139/2013 σε συνδ. με άρθρο 1 παρ. 2 Πιν. Α6 Ν 3459/2006), μετά δε το πέρας της απολογίας του κρίθηκε προσωρινά κρατούμενος με το υπ' αριθμ. 16/29.5.2014 ένταλμά μας. Ο ανωτέρω κατηγορούμενος ζητεί με την από 26.8.2014 αίτησή του για τους αναφερόμενους σε αυτήν λόγους, την αντικατάσταση της προσωρινής κράτησής του με περιοριστικούς όρους. Η αίτηση έχει υποβληθεί νομότυπα από την πληρεξούσια δικηγόρο του αιτούντος-κατηγορουμένου, Γ.Σ., Δικηγόρο Πατρών, δυνάμει της από 24.7.2014 εξουσιοδοτήσεώς του, η οποία θεωρήθηκε για το γνήσιο της υπογραφής του από τον αρμόδιο υπάλληλο του Καταστήματος Κράτησης Κορυδαλλού και εισάγεται αρμόδιως ενώπιόν μας, ύστερα από την προπαρατεθείσα έγγραφη πρόταση της αρμόδιας Εισαγγελέας, εφόσον η παραγελθείσα κύρια ανάκριση δεν έχει ακόμη περατωθεί. Είναι δε νόμιμη, ερειδόμενη στις διατάξεις των άρθρων 32 παρ. 1, 42 παρ. 2, 138 παρ. 2, 282 παρ. 1 και 2 (όπως η τελευταία διάταξη ισχύει σήμερα μετά τον Ν 3811/2009, ΦΕΚ Α'

231/17.12.2009), 286 παρ. 2 και 296 του ΚΠΔ. Πρέπει, επομένως, να ερευνηθεί περαιτέρω.

Σε βάρος του εν λόγω αιτούντος ασκήθηκε η ανωτέρω ποινική δίωξη, ενώ μετά την ενώπιόν μας απολογία του, εκδόθηκε το προημιονευόμενο ένταλμά μας προσωρινής κρατήσεως, βάσει του οποίου κρατείται, επειδή προέκυψαν εναντίον του σοβαρές ενδείξεις ενοχής και η κράτησή του θεωρήθηκε απολύτως αναγκαία για την πρόληψη τέλεσης νέων εγκλημάτων. Ειδικότερα, απαγγέλθηκαν στον κατηγορούμενο, οι κατηγορίες για τις προαναφερθείσες κακουργηματικού χαρακτήρα πράξεις και ειδικότερα ότι: [...]

Με την εξεταζόμενη αίτησή του ο κατηγορούμενος αμφισβητεί ότι πληρούνται οι, εκ του νόμου τεθέντες, όροι για την επιβολή της προσωρινής του κράτησης. Από το αποδεικτικό υλικό που έχει μέχρι σήμερα συγκεντρωθεί, κατά τη διενεργούμενη κύρια ανάκριση ως και την αστυνομική προανάκριση που προηγήθηκε και ειδικότερα τις καταθέσεις των μαρτύρων, τα έγγραφα που προσκομίσθηκαν και υπάρχουν στη δικογραφία σε συνδυασμό με την απολογία του ίδιου και των συγκατηγορουμένων του, εξακολουθούν να υφίστανται σοβαρές ενδείξεις ενοχής του εν λόγω κατηγορούμενου για τις πράξεις που του αποδίδονται. Ο αιτών επικαλείται την ιδιότητά του ως τοξικομανή σύμφωνα και με την ψυχιατρική πραγματογνωμοσύνη από τον ψυχίατρο Χ.Κ., από την οποία προέκυψε ότι ο κατηγορούμενος έχει την ιδιότητα του εξαρτημένου από οπιοειδή υπό την έννοια του άρθρου 30 παρ. 1 Ν 4139/2013 και όχι από ινδική κάνναβη (βλ. την από 23.7.2014 έκθεση ψυχιατρικής πραγματογνωμοσύνης). Επομένως, η κατοχή κάνναβης ουδόλως συνδέεται με την εξάρτησή του από τα οπιοειδή και με την κατοχή της –και δη τέτοιας ποσότητας με συγκατοχή ηλεκτρονικής ζυγαριάς– ουδόλως αποσκοπούσε στο να ικανοποιήσει την έξη του από τα οπιοειδή, όπως αβασίμως ισχυρίζεται και επομένως δεν μπορεί να κριθεί αυτός ως εξαρτημένος κατά την έννοια του άρθρου 30 Ν 4139/2013. Επίσης, όπως προκύπτει από την υπ' αριθ. 43-44/31.1.2007 απόφαση του Πενταμελούς Εφετείου Πατρών ο κατηγορούμενος έχει καταδικασθεί αμετάκλητα για καλλιέργεια και κατοχή ινδικής κάνναβης ως υπότροπος, χωρίς να έχει κριθεί εξαρτημένος και επομένως είναι υπότροπος κατά την έννοια του άρθρου 22 παρ. 2γ' του Ν 4139/2013. Εξάλλου, ακόμη και εάν ήθελε χαρακτηριστεί ως πρόσωπο εξαρτημένο από ναρκωτικά δεν τιμωρείται, όπως ο ίδιος εσφαλμένα, ισχυρίζεται με φυλάκιση αλλά με πρόσκαιρη κάθειρξη μέχρι δέκα (10) ετών καθώς τυγχάνει εφαρμογής η περ. δ' της παρ. 4 του άρθρου 30 Ν 4139/2013. Πέραν δε της ανωτέρω καταδικής του για ομοειδή πράξη με τις υπ' αριθ. 602/1996 και 112/1995 αποφάσεις του Πενταμελούς Εφετείου Αθηνών και Τριμελούς Εφετείου Κακουρημάτων Πατρών, αντίστοιχα, έχει καταδικασθεί αμετάκλητα για παραβάσεις του νόμου περί ναρκωτικών, ήτοι για ομοειδείς αξιόποινες πράξεις, γεγονός που καταδεικνύει ότι αν αφεθεί ελεύθερος είναι πολύ πιθανόν να διαπράξει και άλλα εγκλήματα.

Επομένως, πρέπει η υπό κρίση αίτηση να απορριφθεί στην ουσία της, να κρατηθεί ο αιτών περαιτέρω, καθώς δεν εξέλιπαν οι λόγοι για τους οποίους αυτή αρχικά διατάχθηκε, ενδεχόμενη δε αποφυλάκισή του και αντικατάσταση της προσωρινής του κράτησης με περιοριστικούς όρους, καθιστά σφόδρα πιθανή την τέλεση νέων κακουρημάτων.

[...]

Παρατηρήσεις

Καταρχάς η συγκεκριμένη διάταξη φαίνεται να εντάσσεται στην παγία πλέον νομολογία των δικαστηρίων, σύμφωνα με την οποία, να μην για την κατάφαση ή μη της εξάρτησης του κατηγορούμενου, ως στοιχείου που οδηγεί στη μείωση της ευθύνης του και στην εντεύθεν ποινική μεταχείρισή του και ως εκ τούτου συστατικό στοιχείο της «δίκαιης δίκης» που προβλέπεται στο άρθρο 6 της ΕΣΔΑ¹, βασικό αποδεικτικό στοιχείο αποτελεί η έκθεση ιατροδικαστικής πραγματογνωμοσύνης (άρθρο 30 παρ. 3 Ν 4139/2013), πλην όμως η τελευταία εκτιμάται ελεύθερα (άρθρο 177 παρ. 1 ΚΠΔ) με τα λοιπά αποδεικτικά μέσα και στοιχεία της δικογραφίας.

Πράγματι, η θεωρητική και νομική επισκόπηση της υπό κρίση ανακριτικής διατάξεως καθίσταται ευχερέστερη, εκκινώντας από την πανθομολογούμενη παραδοχή ότι δίδεται η δυνατότητα στον ανακριτή, εν προκειμένω, να απεγκλωβιστεί από τη χρήση ενός και μοναδικού αποδεικτικού μέσου και να συνεκτιμήσει ισότιμα ένα ή περισσότερα αποδεικτικά μέσα, συμφώνως προς την αρχή της ηθικής αποδείξεως.

Ως εκ τούτου ενδιαφέρον προκαλεί η αιτιολογία ότι «η κατοχή κάνναβης ουδόλως συνδέεται με την εξάρτηση» του κατηγορούμενου «από τα οπιοειδή και με την κατοχή της [...] με συγκατοχή ηλεκτρονικής ζυγαριάς» και ως εκ τούτου ο τελευταίος «ουδόλως αποσκοπούσε στο να ικανοποιήσει την έξη του από τα οπιοειδή», επιχείρημα στο οποίον συνηγορεί η εισέτι αμετάκλητη καταδίκη του κατηγορούμενου ως υπότροπου για καλλιέργεια και κατοχή ινδικής κάνναβης, χωρίς να έχει κριθεί εξαρτημένος.

Με τα δεδομένα αυτά, ορθώς η ανακριτική διάταξη απέρριψε την αίτηση για αντικατάσταση της προσωρινής κρατήσεως του κατηγορούμενου, κρίνοντας ότι η επίκληση της ιδιότητος του τοξικομανούς, που έγινε εκ των υστέρων, προκειμένου να επωφεληθεί των ευεργετικών διατάξεων του Ν 4193/2013, δεν αλλάζει το νομικό χαρακτηρισμό της πράξεως ως κακουρηγήματος, συμφώνως προς τα ειδικώς οριζόμενα στη διάταξη του άρθρου 30 παρ. 4 περ. δ' Ν 4193/2013, η οποία εν προκειμένω τυγχάνει εφαρμογής.

Ερευνητέο τυγχάνει, ωστόσο, εάν ο χαρακτηρισμός του κατηγορούμενου ως υπότροπου για παρόμοιες καταδίκες, είναι συμβατός με την ιδιότητά του ως τοξικομανούς, ώστε η αξιόποινη πράξη της αγοράς και κατοχής ακατέργαστης ινδικής καννάβεως συνολικού βάρους 1.975 γρ. να χαρακτηριστεί ως κακούρηγμα ή εφόσον γίνει δεκτό ότι ο κατηγορούμενος ανήκει στο χώρο των εξαρτημένων από τα οπιοειδή ατόμων, πρέπει ορθότερα να χαρακτηριστεί ως πλημμέλημα.

Καταρχήν, εφόσον με τη διάταξη του άρθρου 30 παρ. 4 εδ. δ' Ν 4139/2013 ρητά αναφέρεται ότι τιμωρείται και ο τοξικομανής ως υπότροπος, η σχολιαζόμενη ανακριτική διάταξη ορθώς έκρινε².

1. Βλ. αιτιολογική έκθεση του Ν 4193/2013, άρθρο 30, σελ. 18-19.
2. Βλ. και ΣυμβΑΠ 1494/2010 στην ιστοσελίδα υπό στοιχεία http://www.areiospagos.gr/nomologia/apofaseis_DISPLAY.asp?cd=7ZIDOHRSAXL3FNASD0UGQ3DQHK41Z&apof=1494_2010, ΑΠ

Μία σύντομη ανασκόπηση του ισχύοντος νομοθετικού πλαισίου, ωστόσο, ίσως οδηγήσει σε αντίθετα συμπεράσματα. Κατά το προϊσχύσαν δίκαιο (άρθρο 23 Ν 3459/2006), με ισόβια κάθειρξη και με χρηματική ποινή είκοσι εννέα χιλιάδων τετρακοσίων δώδεκα (24.412) μέχρι πεντακοσίων ογδόντα οκτώ χιλιάδων διακοσίων τριάντα πέντε (588.235) ευρώ τιμωρούνταν ο υπότροπος παραβάτης των άρθρων 20, 21 και 22 του ίδιου, ως άνω, νόμου. Ως υπότροπος δε θεωρούνταν όποιος είχε καταδικασθεί αμετακλήτως για παράβαση του νόμου περί ναρκωτικών σε βαθμό κακουργήματος εντός της προηγούμενης δεκαετίας ή σε βαθμό πλημμελήματος εντός της προηγούμενης πενταετίας (άρθρο 23 εδ. Β' Ν 3459/2006). Από το συνδυασμό των διατάξεων αυτών προκύπτει ότι σκοπός της διατάξεως αυτής, ήταν η βαρύτερη τιμωρία των ατόμων εκείνων, τα οποία παρουσίαζαν μια επικινδυνότητα σχετική με τη βαρύτητα των αδικημάτων, ως αυτά οριοθετούνταν από τη διάταξη αυτή και σχετιζόνταν με την εμπορία των ναρκωτικών (άρθρα 20, 21 και 22 του Ν 3459/2006).

Υπό το ισχύον δίκαιο, στη διάταξη του άρθρου 22 παρ. 2γ' Ν 4139/2013, στις διακεκριμένες περιπτώσεις εντάσσονται ουσιαστικά περιπτώσεις που διακρίνονταν και με τον προϊσχύοντα νόμο και ειδικότερα η τέλεση διακίνησης από υπάλληλο που νόμιμα ασχολείται με τα ναρκωτικά για διευκόλυνση ή απόκρυψη άλλων κακουργημάτων, σε ευαίσθητους χώρους, όπως επίσης και περιπτώσεις που ο δράστης ενεργεί στα πλαίσια εγκληματικής οργάνωσης ή είναι υπότροπος. Η διαφοροποίηση από την προϊσχύουσα ρύθμιση έγκειται στον ορισμό του υπότροπου δράστη, ως εκείνου, ο οποίος **χωρίς να έχει κριθεί ως εξαρτημένος**, έχει ήδη καταδικασθεί αμετάκλητα για κακούργημα διακίνησης ναρκωτικών μέσα στην προηγούμενη δεκαετία. Παρατηρούνται επομένως δύο νομοθετικές μεταβολές: η πρώτη αφορά στην εξάλειψη από τον ως άνω ορισμό της προηγούμενης καταδίκης του δράστη για παράβαση του νόμου περί ναρκωτικών σε βαθμό πλημμελήματος εντός της προηγούμενης πενταετίας³, η δε δεύτερη στη ρητή εξαίρεση των εξαρτημένων δραστών από το χαρακτηρισμό τους ως υποτρόπων.

Υπό τα περιστατικά αυτά, εύλογα συνάγει κανείς το συμπέρασμα *prima facie*, ότι ο χαρακτηρισμός του κατηγορουμένου ως υπότροπου για παρόμοιες καταδίκες δεν είναι συμβατός με την ιδιότητά του ως τοξικομανούς

και άρα εξαρτημένου στις ουσίες που περιγράφονται στη διάταξη του άρθρου 1 του Ν 4139/2013. Με άλλα λόγια, εφόσον ο κατηγορούμενος είναι εξαρτημένος χρήστης, ακόμα κι αν γίνει δεκτό στο στάδιο της κινήσεως της ποινικής δίωξης ότι η πράξη του αποτελεί μορφή διακίνησης ναρκωτικών ουσιών, υπό την έννοια των άρθρων 20 παρ. 1, 2, 3 του Ν 4139/2013, θα πρέπει να εισαχθεί για πράξη πλημμεληματική, κατά τις διατάξεις των άρθρων 30 παρ. 4 περ. Β' και 30 παρ. 5 του ανωτέρω νόμου.

Το ερώτημα όμως που γεννάται είναι τι εννοεί ο εθνικός νομοθέτης διά της φράσεως «*χωρίς να έχει κριθεί ως εξαρτημένος*»; Ποιο δηλαδή είναι το κρίσιμο χρονικό σημείο κατάφασης της εξάρτησεως που θα οδηγήσει στην εφαρμογή του αντίστοιχου εδαφίου της διατάξεως του άρθρου 30 του Ν 4139/2013; Αρκεί να μη διαλαμβάνεται ουδέν τι στην κρίση της αμετάκλητης καταδικαστικής αποφάσεως για κακούργημα διακίνησης ναρκωτικών (άρθρο 22 παρ. 2 εδ. γ' Ν 4139/2013) ώστε να τύχει εφαρμογής η διάταξη του άρθρου 30 παρ. 4 εδ. δ' Ν 4139/2013 ή η κατάφαση της εξάρτησεως του νυν κατηγορουμένου σε οποιοδήποτε χρονικό σημείο και εάν λάβει χώρα (άρθρο 30 παρ. 3 Ν 4139/2013) αποκλείει άνευ ετέρου τινός την εφαρμογή της ανωτέρω διατάξεως και οδηγεί τον εφαρμοστή του δικαίου στη διάταξη του άρθρου 30 παρ. 4 εδ. Β' Ν 4139/2013;

Ανατρέχοντας στην αιτιολογική έκθεση του νόμου, διαπιστώνει κανείς ότι και για το νέο νόμο, όπως και για τον παλιό, ως είχε τροποποιηθεί με το Ν 3811/2009, το στοιχείο της εξάρτησεως του κατηγορουμένου αποτελεί κατ' ουσίαν λόγο άρσης ή μειώσεως του καταλογισμού του δράστη που πρέπει να οδηγεί είτε σε απαλλαγή είτε σε μείωση της ποινής. Τούτου δοθέντος, ανεξαρτήτως του χρονικού σημείου κτήσεως του κατηγορουμένου της ιδιότητος της τοξικομανίας, δηλαδή είτε κατά το παρελθόν, της ιδιότητος αυτής διαγιγνωσκομένης με αμετάκλητη καταδικαστική απόφαση, οπότε αποκλείεται η επιβαρυντική περίπτωση του άρθρου 23 παρ. 2γ' Ν 4139/2013, είτε διαρκούσε της ποινικής προδικασίας, εφόσον γίνει δεκτό ότι ο κατηγορούμενος ανήκε ή ανήκει στο χώρο των εξαρτημένων ατόμων, κατά την τελεολογική ερμηνεία του νόμου η πράξη της αγοράς και κατοχής ναρκωτικών ουσιών πρέπει ορθότερα να χαρακτηριστεί ως πλημμέλημα, ενώ οι λοιπές διακεκριμένες περιπτώσεις της διατάξεως του άρθρου 22 Ν 4139/2013⁴ διατηρούν τον κακουργηματικό τους χαρακτήρα, συμφώνως προς τη διάταξη του άρθρου 30 παρ. 4 περ. δ' Ν 4139/2013.

Χριστίνα-Μαρία Α. Νικολοπούλου,
Δικηγόρος, ΔΝ

1828/2008, σύμφωνα με την οποίαν η ιδιότητα του υποτρόπου δύναται να συντρέχει με την τοξικομανία.
3. Για την έλλειψη επικινδυνότητας, η οποία αποτελεί την ουσιαστική και βασική προϋπόθεση της συνδρομής της επιβαρυντικής περιστάσεως του υποτρόπου, του καταδικασθέντος για παράβαση του νόμου περί ναρκωτικών σε βαθμό πλημμελήματος και τη μικρή ποινική απαξία της πράξεως αυτής, βλ.αντί πολλών ΑΠ 1146/2012, Δημοσίευση INLAW 2012, στο διαδίκτυο.

4. Πλην δηλαδή της παρ. 2 του άρθρου 22 περ. γ' Ν 4139/2013.